

[Ministeren for skatter og afgifter]

handlede tilfælde beregnet efter den lavere sats for betalte restancer.

Konsekvensen af bøderne i form af større skatteudskrivning hos borgerne finder jeg naturligvis ikke i sig selv særlig formålstjenlig. Konsekvenserne for skatteborgerne i de aktuelle tilfælde adskiller sig imidlertid efter min opfattelse ikke væsentligt fra konsekvenserne i tilsvarende bødesager for f. eks. aktionærer i et selskab eller for medlemmer af en forening. Endvidere påhviler der jo skatteborgerne i en kommune et generelt økonomisk ansvar for de administrative og politiske beslutninger, der træffes af kommunens myndigheder.

Det helt afgørende for min beslutning i denne sag har som nævnt været understregelsen af, at kildeskattesystemet administreres så ensartet som overhovedet muligt over for forskellige typer af indeholdelsespligtige. Jeg tror, at min beslutning vil medvirke til at opretholde tilliden til kildeskattesystemet som opkrævningssystem.

Spm. nr. S 1360

Til *justitsministeren* (1/7 83) af:

Anders Poulsen (V):

»Har de seneste i pressen refererede voldsager givet ministeren anledning til overvejelser med hensyn til en stramning af reglerne i straffeloven om forvaring og deres anvendelse i strafferetsplejen?«

Begrundelse

I forbindelse med voldsager refereret i pressen, især hvor ofre har været unge kvinder og børn, har der været kritik af anvendelsen af straffelovens bestemmelser om forvaring, således som de har været gældende siden 1973. Jeg har også personlig fået henvendelse fra ofre eller pårørende til ofre, der mener, at domstolenes anvendelse af de pågældende bestemmelser ikke har svaret til, hvad man forventede, da reglerne blev indført af folketinget. Især har det chokeret offentligheden, at gerningsmænd til grove voldsforbrydelser, der idømmes forvaring, med så korte mellemrum har kunnet gentage forbrydelser over for nye ofre, i sjældne tilfælde endda de samme ofre.

Besvarelse (8/7 83):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

De nugældende regler om tidsbestemt forvaring i straffelovens §§ 70-72 blev gennemført ved lov nr. 320 af 13. juni 1973, som byggede på straffelovrådets betænkning nr. 667/1972 om de strafferetlige særforanstaltninger. Reglerne afløste nogle hidtil gældende regler, der gav mulighed for at dømme karakterafvigende lovovertrædere (psykopater) til anbringelse i en særlig forvaringsanstalt.

Forvaring kan efter straffelovens § 70 idømmes ved nærmere angivne former for personfarlig kriminalitet. Det er en betingelse for idømmelse af denne foranstaltning, at det må antages, at den dømte frembyder nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed, og at anvendelse af forvaring i stedet for fængsel findes påkrævet for at forebygge denne fare.

Kompetencen til at træffe bestemmelse om ændring eller om endelig ophævelse af en foranstaltning efter §§ 68-70 er efter § 72 henlagt til domstolene. Det er hensynet til retssikkerheden, såvel for de dømte som for samfundet, der har motiveret denne kompetenceordning, der afviger fra den, der gælder med hensyn til prøveløsladelse fra fængsel. Afgørelserne træffes ved kendelse, og prøvedskrivning finder kun sted efter indhentelse af lægelige udtalelser, bl. a. fra retslægerådet, om domfældtes tilstand og recidivrisikoen og normalt først efter, at der igennem nogen tid har været etableret en udgangsordning. De lægelige udtalelser er vejledende, men ikke bindende for retten, som bl. a. må have mulighed for at bringe en frihedsberøvelse til ophør ud fra proportionalitetshensyn eller for omvendt at fastholde den større sikkerhed, som et institutionsophold giver.

Som eksempler på retspraksis på dette område kan der henvises til 2 højesteretskendelser, der er trykt i Ugeskrift for Retsvæsen for 1978, side 486, (prøvedskrivning) og 1980, side 877, (prøvedskrivning afslået). Disse afgørelser belyser praksis med hensyn til prøvedskrivning, herunder betydningen af de lægelige erklæringer og af resultaterne af tidligere udgangstilladelser, samt anvendelsen af proportionalitetshensynet.

På denne baggrund er det min opfattelse, at den procedure, der følges ved disse meget vanskelige og alvorlige afgørelser, er betryg-